

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

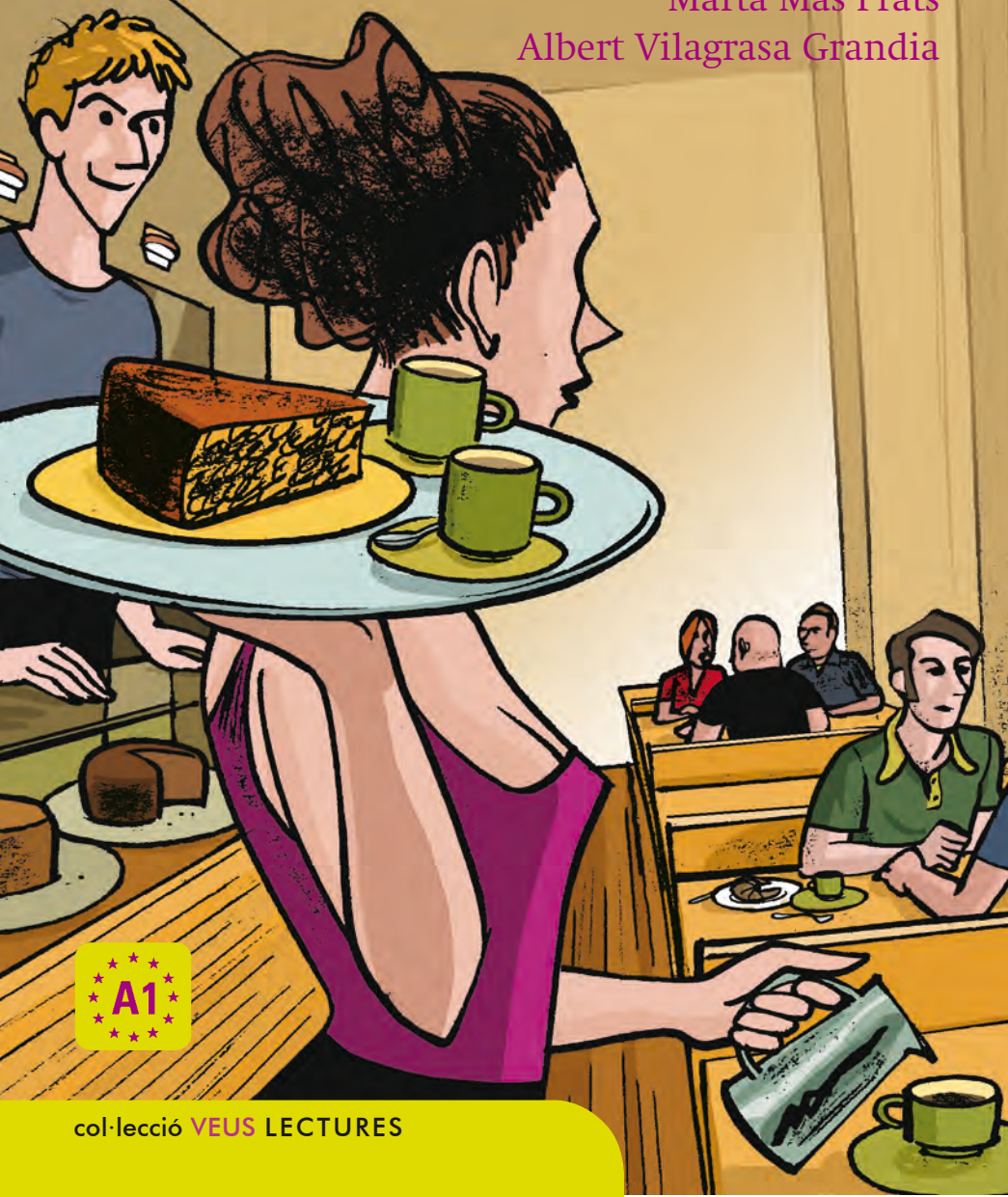
CONTÉ CD

MP3

Les taules de l'Olívia

Marta Mas Prats
Albert Vilagrassa Grandia

col·lecció **VEUS** LECTURES

Les taules de l'Olívia

Marta Mas Prats

Albert Vilagrasa Grandia

Primera edició, maig de 2010
© Marta Mas Prats i Albert Vilagrassa Grandia, 2010,
per la direcció de la col·lecció
© Marta Mas Prats i Albert Vilagrassa Grandia, 2010, pel text
© Pep Brocal, 2010, per les il·lustracions
Disseny: Blanca Hernández

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
Ausiàs Marc, 92-98, 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9883-260-0
Dipòsit legal: B.14.891-2010
Imprès a Tallers Gràfics Soler, S.A.
Enric Morera, 15, 08950 Esplugues de Llobregat

Reservats tots els drets. No es permet la reproducció d'aquesta publicació, ni el seu emmagatzematge en un sistema recuperable, la transmissió de cap manera o per cap mitjà electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament, ni cap altre, sense l'autorització prèvia del propietari del copyright.

L'Olívia Cafè és una cafeteria que hi ha al centre de la ciutat, al barri antic de Barcelona. L'Olívia, com l'anomena tothom, és molt a prop de la Rambla i de la plaça de Catalunya, entre el MACBA, el Museu d'Art Contemporani de Barcelona, i el mercat de la Boqueria. Per això, com pots imaginar, és en un lloc molt turístic. Al barri hi ha de tot: forns, supermercats, botigues de roba, bancs, caixes... i molts i molts bars, restaurants i hotels. I és clar, també hi ha moltes botigues de records kitsch on venen sagrades famílies, toros i toreros, barrets mexicans, samarretes del Barça...

Al barri antic hi viu molta gent de molts llocs del món: d'Àsia – filipins, pakistanesos, indis... –, d'Europa – croats, alemanys, anglesos... –, d'Amèrica del Sud, Central i del Nord – argentins, xilens, mexicans, canadencs... –, d'Àfrica – marroquins, senegalesos, gambians... –, fins i tot segur que hi viuen persones d'Oceania. I evidentment també hi viuen catalans.

Molta gent diu que és un barri de moda, *fashion*, que en diuen ara, perquè hi ha galeries, museus, restaurants i bars de moda; però aquesta és només una de les imatges del barri, perquè no tot és tan *fashion*. Alguns encara l'anomenen «el barri xino», perquè era el nom que tenia abans aquest barri. De xinesos, però, no n'hi havia. Aquesta és una altra història.

Hi ha carrers estrets i carrers més amples, i en una cantonada d'aquests carrers hi ha l'Olívia. És un local més aviat petit, més llarg que ample, molt net i polit, molt tranquil i molt lluminós i clar, perquè a tota la banda dreta hi ha finestres de dalt a baix, totes

de vidre. Entrant a la dreta hi ha sis taules de fusta clara amb dos bancs, davant per davant, també de fusta. A l'esquerra hi ha una barra llarga i ampla amb quatre tamborets alts.

Ja fa uns quants anys que van obrir l'Olívia i es diu així perquè és el nom de l'àvia del propietari. A l'Olívia hi pots esmorzar, berenar i fins i tot dinar, si no hi busques un menú tradicional. Els pastissos de l'Olívia són fets a casa, els fa el propietari, que també és cuiner, i tenen un gust i una presència immillorables. Tots els clients coneixen els pastissos de l'Olívia.

També hi fan uns entrepans originals, molt, molt bons, i també amanides amb productes frescos i de bona qualitat. El que també té fama a l'Olívia és el cafè. És un d'aquells locals on el cafè és bo, no és amargant, no és àcid, és gustós i està ben fet: cafè, cafè amb llet, tallat... I la xocolata desfeta! Mmmm! Ah! I també hi pots prendre infusions. I moltes altres coses, és clar. Però és millor si fas una ullada a la carta.

OLÍVIA cafè

Pastes i...

Croissant, croissant de xocolata, magdalenes

Torrades amb melmelada i mantega
Musli amb llet o amb iogurt
Iogurt amb puré de fruites

Pastissos casolans

Pastissos d'avellana, de xocolata, de poma, de pastanaga i nous, de roselles i llimona
Brownies
Cookies
Muffins de fruites del bosc, de plàtan i de xocolata...

Per picar

Olives
Ametlles
Patates fregides
Fuet
Formatge

Amanida mixta

Entrepans

Alvocat, formatge brie i tomàquet sec
Pernil del país
Pernil del país i formatge brie o tendre
Pernil dolç i formatge
Sobrassada i mel
Fuet
Biquinis

I per beure

Coca-Cola, Fanta, Tònica, Bitter Kas, Cacaolat, Nestea, Trinaranjus de taronja o llimona, aigua mineral, aigua amb gas...

Cafè, tallat, cafè americà, cafè amb gel, cafè amb llet, caputxino, cigaló, trifàsic

Xocolata desfeta, suís

Infusions de: te verd, vermell, negre, blanc, fruites del bosc, canyella, marialluïsa, camamilla, til·la, menta, poniol, rooibos...

Sucs de: préssec, tomàquet, pinya, còctel de fruites..., suc natural de taronja

Ampolla de cervesa, canya, clara, cervesa sense alcohol
Copa de vi o de cava

Licors: conyac, anís, whisky...

L'ambient del local és molt acollidor i agradable, hi ha música suau, aire condicionat a l'estiu i calefacció a l'hivern, i uns cambrers eficaços, de nacionalitats diverses, que poden atendre els clients en gairebé totes les llengües, el català, també, és clar! I això sí, tenen molta paciència perquè ja se sap que els clients a vegades són una mica...

Hi va gent de molts llocs. Els dies de cada dia hi ha la gent que treballa a prop: mestres, professors, dissenyadors, arquitectes, fusters, botiguers, advocats..., pares i mares de nens que van a les escoles del barri, estudiants de la universitat, veïns, turistes... Gairebé tots els clients es coneixen i parlen una mica entre ells o amb els cambrers. Els caps de setmana hi va gent que passeja pel centre de la ciutat i vol passar una estona tranquil·la prenent alguna cosa.

Si vas a l'Olívia has de saber que no hi pots fumar, i que obren de nou del matí a nou del vespre, de dilluns a dissabte. Al migdia no tanquen. Els diumenges obren una hora més tard, a les deu, i també tanquen a les nou del vespre. Els mesos de juliol i d'agost tanquen els diumenges, perquè a l'estiu la gent prefereix anar a la platja o la muntanya. De vacances, quan hi ha crisi, no en fan.

Això no és la propaganda d'una cafeteria, encara que ho pot semblar; és la descripció d'un local aparentment normal, però que no ho és tant. Per què? Perquè a l'Olívia hi ha un secret que molt poca gent sap. Les sis taules de l'Olívia tenen una personalitat poc freqüent: pensen, escolten, parlen, hi veuen, llegeixen i fins i tot escriuen. Cada nit, quan es queden soles, quan a la cafeteria no hi ha ningú, comencen a parlar i no callen fins a l'endemà. Llavors, al matí, mentre s'obren les portes i s'escalfa la cafetera, escriuen els seus records del dia anterior: com són els clients, què els passa, què diuen... Històries, històries, històries.

Potser ja coneixes altres llocs on les taules escolten, pensen, parlen, hi veuen, llegeixen i escriuen. No? Ho dius de veritat? Ostres! Doncs ara ja en coneixes un. Si vas a l'Olívia, recorda que les taules t'estan escoltant i que després poden explicar tot el que dius. I ara que ja saps el secret, estàs preparat per llegir les històries que ens expliquen? Doncs endavant! Et presento les taules de l'Olívia!

La sàvia

Hola, què hi ha? Sóc una taula i sóc de Finlàndia. Parlo finès, perquè el vaig aprendre de petita. També escolto i penso. M'agrada molt escoltar i pensar. Puc escoltar i pensar al mateix temps. I ho faig sovint, gairebé cada dia. M'estimo més pensar i escoltar que parlar. A la nit parlo, però no gaire, prefereixo llegir, perquè també puc llegir.

Fa dos anys que visc a l'Olívia i s'hi està bé. Visc amb cinc taules més, que també són de Finlàndia, però elles no escolten ni pensen. Vull dir que no saben escoltar ni pensar. Pobretes, oi? Sóc tan diferent de les altres cinc taules... No sé per què, però és així. Jo sóc la taula número u, o sigui que sóc la primera. Després hi ha la taula número dos, la tres, la quatre, la cinc i la sis. També comparteixo la cafeteria amb els clients, el propietari i els cambrers.

Sóc la número u perquè sóc la primera taula que va arribar a la cafeteria. Vaig venir de Finlàndia, però abans de venir a l'Olívia vaig viure en altres llocs: primer a casa d'un arquitecte i després a casa d'un escriptor. A casa de l'arquitecte vaig viure-hi una època molt bonica. Ell també era finlandès i ens vam conèixer a Finlàndia, però va trobar feina aquí i vaig venir amb ell. Érem inseparables. Al cap d'uns anys, però, l'arquitecte es va ajuntar amb una dissenyadora gràfica. A ella no li agradava el meu estil nòrdic i al final em va regalar a un amic seu, que era escriptor.

I així vaig anar a viure a casa de l'escriptor. Però em va costar molt adaptar-me a la seva vida. Ja saps com són els escriptors. «Ara treballo, ara no treballo. Ara escric, ara no escric. Ara no tinc inspiració...» A més, mai tenen horaris: se'n van a dormir molt tard i es

lleven també tard, no mengen bé... Estava molt cansada d'aquella vida. Per sort, l'escriptor va trobar feina en una universitat fora del país, va deixar el pis i va vendre els mobles. Això sí, mentre vaig viure amb l'escriptor vaig llegir molt.

Com pots veure, abans de venir aquí vaig viure amb persones intel·lectuals, com jo. És una cosa de família, perquè els meus pares viuen en una universitat de Finlàndia i les meves germanes se'n van anar a viure a una biblioteca d'un poble de Suècia. A tota la família ens agrada llegir i escriure, i conèixer persones cultes. Aquí a la cafeteria també hi vénen persones cultes: escriptors, professors... i sempre seuen a la meua taula perquè hi estan bé. És que sóc tan intel·ligent!

Ah, i et vull dir una altra cosa. Tinc un poder especial: hi veig i escric. Puc veure el que passa al carrer, perquè sóc al costat de la porta, i veig quan els clients entren, quan se'n van, quan s'aturen davant; el que veig més bé són les seves cames, sobretot quan seuen. Ho veig tot! A vegades, quan veig coses que no m'agraden, tanco els ulls. I a la nit, quan les altres taules parlen, jo escric o llegeixo. Ara mateix estic escrivint un assaig sobre la història del pi finlandès, molt interessant.

Mira, mira s'acosten uns clients. A un d'ells ja el tinc vist. Ve cada setmana amb un noi diferent i es fan preguntes. A veure què pot passar avui. Ara ho escolto tot i demà al matí sens falta ho escric. Segur que et pot interessar. Són persones molt intel·ligents.

El concurs

— És difícil, eh? Només li queda una pregunta, professor.

— Era un gran viatger?

— Sí.

— Doncs ja ho sé: és l'Alí Bei, pseudònim del famós aventurer, arabista i espia Domènec Badia Lebllich, que va viure de la segona meitat del segle XVIII a començaments del XIX. Va ser el primer català, i espanyol, que va anar a la Meca i va entrar a la Kaaba. Va visitar llocs mai visitats per cap occidental. Va fer tractes amb Napoleó. Va escriure un munt de llibres sobre viatges on també parlava de geografia, de botànica, de meteorologia... Al final va morir enverinat a Damasc pels serveis d'intel·ligència anglesos. Tot un personatge!

* * *

És que és tan savi! A mi, aquest home m'enamora. La setmana passada va endevinar l'Alí Bei, i l'anterior, la Federica Montseny, i l'altra, el Josep Trueta... Perdona! No saps de què va això, oi? Ja t'ho explico: el que acabes de llegir és el final de la trobada del professor i el penúltim alumne. Va ser la setmana passada. El professor cada setmana ve amb un alumne diferent i fan un joc. El joc consisteix a endevinar personatges catalans famosos. Cada alumne prepara sis personatges i el professor amb cinc preguntes ha d'endevinar de qui es tracta. No falla mai! Els sap tots. De perdre, res de res. Ara només queda un alumne, el més intel·ligent del grup. Avui es troben. És clar que no es pot comparar amb el professor, però és un bon repte. Jo estic a favor del professor perquè m'agrada molt. A mi les persones intel·ligents em tenen el cor robat. I és clar, vénen sempre a la meua taula, perquè segur que em troben tan llesta com ells i s'hi senten molt còmodes. Crec que el professor està una mica

preocupat per aquesta última trobada, però no ha de tenir por de res, ja sap que jo sóc aquí per ajudar-lo.

* * *

—Què, noi, estàs preparat? Tu ja ets l'últim de la classe a jugar. Ja saps que sempre guanyo. Dels sis personatges que em van proposar els altres alumnes, no en vaig fallar cap. Si vols guanyar, has de proposar-me sis personatges i n'he de fallar un. Això és gairebé impossible. Ja ho saps, oi?

—Bé, provem-ho. Vostè ha d'endevinar els sis personatges que jo li proposo. Si en falla un, faig el paper de l'obra de teatre, eh?

—Sí, sí, vam quedar així. I, a més a més, si fallo un personatge, pago la consumició; si no, la pagues tu. Què vols prendre?

—Jo? Una cervesa. I vostè?

—El més car de la cafeteria! Mira si estic segur que els endevino tots.

—Bé, doncs. Vostè mateix. Cambrer, sisplau!

—Bona tarda. Què els poso?

—Miri, jo vull una cervesa ben fresca i al professor posi-li el més car de la cafeteria.

—Com diu?

—Sí, és que fem un joc i paga el que perd. Com que ell és molt savi, pensa que ha de guanyar. Ja el coneix, oi?

—Sí, i tant! L'altre dia vaig llegir una entrevista que li feien al dominical del diari. Vaig pensar: «Aquest home el conec». I després de pensar una estona em vaig recordar que era un client de la cafeteria. És una persona molt important, oi?

—Sí, sí que ho és. Escriu llibres i dirigeix obres de teatre... És el meu professor d'interpretació a l'Institut del teatre. És un home molt culte; a nosaltres sempre ens diu «Estimats, vostès no saben res». Això ens motiva molt, sap? Ara hem de fer una obra de teatre i vol que el protagonista de l'obra sigui una persona culta, més culta que ell, si és possible. Així que ens va proposar un joc: endevinar personatges catalans. Fins a la setmana passada els va endevinar tots. És a dir, que no hi ha cap alumne amb possibilitats de fer el paper de l'obra. Jo sóc l'últim. Ja sé que no és fàcil i que ell ens ho proposa com un joc perquè pensa que nosaltres no podem guanyar. De fet, ja té un actor

contractat, és el gran Flopes, que és reconegut a tot Europa...

—No, jove, no. Això és mentida; jo només vull comprovar que us ho mereixeu, que sou persones preparades i que sou capaços de demostrar-me que sou tan savis com jo o més. Vull que us guanyeu el paper, que em convenceu que defenseu allò que us interessa de veritat. Jo hi col·laboro, us ajudo...

—Bé, senyors, a mi m'és ben igual. Que guanyi el millor! Ara els porto les begudes. Per a vostè, professor, una copa de xampany?

—Sí, molt bé. Va, comencem. Cinc preguntes i endevino el personatge. D'acord? Primera pregunta: És home o dona?

—Home.

—On i quan va néixer?

—Això són dues preguntes; però, vaja, les compto com una. A Barcelona, el 15 de gener de 1874.

—A què es dedicava?

—Al cine.

—Fàcil, fàcil... Un home català del segle dinou i que es va dedicar al cinema només pot ser Fructuós Gelabert, que, amb la seva pel·lícula *Riña en un café*, va ser el primer director de cinema de tot Espanya que va dirigir una pel·lícula amb argument. Fins aleshores només es feien documentals. Va rodar la pel·lícula amb una càmera que es va construir ell mateix...

—Ostres! Com pot ser?! Si era molt difícil. Sí que és savi, sí. Té el primer punt. A veure el personatge següent. Aquest sí que no l'endevina. Miri, li dono una pista: no és conegut per la seva professió, sinó per una cosa lletja, molt lletja, que va fer.

—És mort?

—Sí, va morir a l'Havana, el 19 d'octubre de 1978.

—Va ser un heroi?

—Bé, un heroi, heroi, no. Però va fer canviar el curs de la història.

—Era polític?

—No, però... No, no li dono més pistes. I anem per la quarta pregunta. S'està posant interessant, eh?!

—Espera! No cantis victòria! Va participar en política?

—Sí... I última pregunta.

—Va matar algú important?

— Sí.

— Ja ho sé! Ramon Mercader, que a les ordres de Stalin va matar Trotsky. Mercader, amb el nom fals de Frank Jackson, es va fer passar per un comerciant canadenc ric i es va introduir al cercle d'amistats de Trotsky i el 20 d'agost de 1940 el va matar clavant-li un piolet al cap...

— Com ho sap? Amb tan poques pistes!

— Elemental, estimat... Això és cultura general.

* * *

Jo estava tan emocionada que vaig començar a aplaudir.

* * *

— Bé, doncs... Anem pel tercer personatge.

— Però ha de ser difícil de debò, que ja m'estic avorrint una mica.

— Aquest és molt, molt difícil. Segur que no l'endevina. Au, preguntu!

— Quan va néixer?

— El 25 de setembre de 1906.

— És a dir que també és mort.

— Sí, és clar, en aquest món només et coneixen quan ja ets mort, oi?

— Depèn dels teus mèrits. Mira'm a mi: surto als diaris... Però ara no parlem de mi, parlem del teu personatge. Era polític?

— Sí.

— On va governar?

— A Amèrica.

— A Amèrica Central?

— Sí.

— Home, Don Pepe!

— És l'hòstia! Com ho sap?

— De fet ho sé perquè sóc culte. Encara que t'equivoques. Aquest home no va néixer a Catalunya. La seva família era de Catalunya, d'Os de Balaguer, però ell va néixer a Costa Rica, perquè els seus pares hi van emigrar. Es deia José Figueres Ferrer i el van votar com a president de Costa Rica en tres ocasions. El més curiós i important de la seva vida política és que ja en el seu primer mandat com a president de Costa Rica va abolir l'exèrcit.

«Quina merda! Aquest home ho sap tot. Estic perdut. Adéu paper!», va exclamar l'alumne, que per cert es diu Feliu. Estava una mica trist i preocupat perquè veia que els seus somnis de ser actor protagonista començaven a estar en perill. En canvi, el professor estava molt i molt tranquil. Es va acabar la copa de xampany, no de cava, no, de xampany, i en va demanar una altra. Semblava que estava content, eufòric. S'estava divertint d'allò més amb els seus alumnes, joves, inexperts i... guapos. Ja començava a veure que podia contractar el Flopes i, a més, quedar bé amb els alumnes. El joc és el joc i ell estava a punt de guanyar. Jo, si t'he de dir la veritat, també sabia les respostes, perquè el Feliu me les va deixar a sobre quan va arribar, una mica abans que el professor. A mi, el professor em cau molt bé, perquè és molt intel·ligent i savi, com jo, i a mi, ja ho saps, les persones sàvies m'encanten. Al contrari d'aquests estudiantets que no saben res i a sobre volen fer quedar en ridícul una eminència com el professor; que, per cert, no ho saps, es diu Ricard. Però espera una mica per saber el final de la història. Encara falta el tros més interessant. Mira com va anar!

* * *

—Professor, veig que està molt preparat i que coneix tots els personatges que li proposo. Però encara en falten tres, només som a la meitat. No perdo l'esperança.

—A veure qui em proposes ara. També és un polític?

—Això és la primera pregunta?

—Sí!

—Doncs, no.

—On i quan va néixer?

—Una altra vegada doble pregunta. És l'última vegada que la compoto com una, eh? Va néixer a Figueres, el 28 de setembre de 1819.

—Gràcies per la teva generositat. Però no cal, segur que t'endevino el personatge amb, només, tres preguntes més. Vinga, tercera: Què va estudiar?

—Va estudiar dret, però no va fer mai d'advocat. Més tard va aprendre l'ofici d'impressor, però tampoc no és famós per aquesta professió.

— Es coneix perquè va ser inventor?

— Sí.

— Doncs, estimat, a la quarta pregunta ja et puc dir que es tracta de Narcís Monturiol, l'inventor de l'Ictini, el primer submarí de forma gairebé rodona, amb motor de vapor que funcionava amb un carburant que era una barreja química. Aquest combustible donava moviment a l'embarcació i proporcionava oxigen per als tripulants i llum a la nau.

— Estic desconcertat. Aquest no em pensava pas que el podia endevinar. Bé, anem pel penúltim.

— Sí, va! A veure si aquest és difícil de veritat. Intueixo que no és viu, oi? Quin any va morir?

— No, no és viu. No fa gaire que va morir, el 1988.

— Parlava idiomes?

— Sí, parlava català, espanyol, anglès, alemany...

— Va viatjar molt?

— Sí, déu n'hi do.

— Era polític?

— No ho era, però...

— Però va intervenir molt en decisions polítiques, oi?

— Sí, home, sí. Ja el sap, oi?

— És clar! És Garbo, el famós doble espia de la segona guerra mundial. Garbo era un nom fals que li van posar els anglesos perquè era un gran actor, com Greta Garbo, l'actriu més famosa de l'època. Garbo, l'espia, que de fet es deia Joan Pujol García, va convèncer Hitler que la invasió dels aliats era a l'estret de Calais, i no a Normandia, que era a 249 quilòmetres.

— Però, vostè sap de tot? Ja no sé què més li puc preguntar. Deixi'm mirar el paper on tinc apuntats els personatges. Només em falta l'últim... Ah!

* * *

En aquell moment el Feliu estava una mica desconcertat. «Com era que el professor ho endevinava tot? Potser algú li diu els personatges o ell els llegeix al meu paper», va pensar. I quan el Ricard no mirava, el Feliu va canviar l'últim personatge. Va guixar el nom que hi havia al paper i en va escriure un altre. Jo em vaig quedar glaçada.

Vaig fer caure una mica de xampany de la copa del professor, per veure si s'adonava del canvi. Però ell, res, estava tan convençut que guanyava que no es va fixar ni en mi, ni en res... Déu meu, quina desgràcia!

* * *

- A veure si endevina l'últim. Va, home, és tirat!
- Aquest és actual, oi?
- Sí, és clar!
- Es dedica al món del teatre?
- Sí que hi va directe...
- És un director molt cregut i pedant?
- Home, això ho diu vostè. No, jo, eh?
- Té fama de barallar-se sovint...?
- Home! Ara que ho diu... Sí, sí...
- Li agraden els jovenets?
- Quin compromís! Jo... Jo què sé!
- No cal que diguis res més, home; és el Flopes. El gran actor i director de teatre. Un geni, excepcional... Una mica particular, però bo de veritat...
- He, he, he! Fallada! Cagada pastoret!
- Què vols dir? Que no és el Flopes?
- No. Miri!

* * *

En Feliu li va ensenyar el paper i el professor va veure que l'últim personatge estava guixat, allà on primer deia Flopes, ara hi havia: Ricard. En Ricard es va quedar tan parat que no va poder dir res. Em va mirar amb cara de ràbia i em va tirar tota la copa de xampany per sobre. Desagraït! Jo que el vaig ajudar, deixant-li veure el paper del Feliu i ara em tractava tan malament. Estava tota ofesa i mullada!

Saps què et dic, Ricardet? Que de savi no en tens res i que ja no t'estimo gens, i que els savis de veritat no fan trampes, encara que una taula seduïda per falses intel·ligències els ensenyi les respostes d'un concurs absurd com tu mateix. Fora els impostors! Visca la intel·ligència!

La tafanera

Hola! Com va això? Sóc la taula número dos i també sóc de Finlàndia, com la meva companya, la taula número u. Ella creu que les altres taules no pensem ni escoltem, però sí que ho fem: totes escoltem i pensem, però ella es pensa que només ella sap pensar i escoltar. I m'imagino que també diu que té un poder especial, oi? No som cegues les altres taules! I a més podem escriure i llegir com ella; potser no escrivim llibres, però totes sis taules escoltem, pensem, hi veiem, llegim i escrivim.

És que la taula número u és molt creguda! Ella diu que va viure amb un escriptor i amb un arquitecte, que els seus pares viuen a la universitat i les seves germanes, en una biblioteca, que escriu un llibre sobre la història del pi finlandès... I què? Només explica les coses que li interessin. I qui sap si és veritat, oi? És molt arrogant i ens tracta malament. No som estúpides. Una antipàtica, això és el que és, encara que a vegades, he de dir la veritat, m'explica unes coses... I s'explica tan bé...

No la vull criticar, però realment no sé de quin arbre ve. Totes som de pi finlandès, però ella... Crec que la seva mare era filla d'un pi finlandès, que es va enamorar d'un arbre d'importació, no me'n recordo quin, i llavors se'n van anar a viure junts... Ui, potser estic parlant massa i a mi no m'agrada criticar ni explicar les vides dels altres. La taula número tres, aquesta que hi ha aquí al costat — penso en veu baixa perquè no em senti — diu que sóc una tafanera. Jo, una tafanera? Mai dels mai! I ara! Jo sóc molt discreta.

Bé, i no és l'única taula que diu que sóc una tafanera o una xerraire

o... vaja, que totes em critiquen. Doncs, com et deia, la taula número tres és una maniàtica, això és el que és. Diu que tothom és brut, i ella es pensa que és la més neta. Neta? Jo sé què s'amaga darrere de les seves potes... i no hi ha un pam de net! Però, jo, calladeta, perquè no m'agrada dir coses lletges de les companyes.

Elles sí que diuen coses de mi... La taula número quatre diu que tinc la llengua molt llarga. La llengua llarga, jo? Potser sí, però quan parlo sempre dic la veritat. A ella només li agrada menjar i no suporta quan li dic que menja massa. «No entenc per què m'engreixo», ens diu cada vespre. I ningú li diu que s'engreixa perquè menja. Només l'hi dic jo, que s'engreixa perquè menja. I que sempre està menjant: al matí, a mig matí, al migdia, a la tarda, a mitja tarda, al vespre, a la nit, a mitjanit. Fins i tot quan la cafeteria està tancada, ella menja. I és clar, és una taula per a quatre persones i no, per a vuit!

I la cinc? La típica tòpica, només parla amb estereotips. Classifica tothom: si vesteixes d'aquesta manera ets així, si penses això ets així, si no t'agrada fer esport ets així, si llegeixes un llibre ets així, si t'estimes més els cigrons que les lleties ets així... És que ho classifica tot! Això sí, els seus clients són com ella... insuportables! Fa més de tres mesos que no parlo amb ella, perquè un dia li vaig comentar que els finlandesos són diferents que els catalans i, mare de Déu, com es va posar! I una mica diferents sí que ho són, oi? Més blanquets...

Vols saber una cosa? Mira, la taula del racó, la número sis. Aquella, per exemple, diu que no sóc sensible i que, en canvi, ella sí que ho és, que ho és molt. Ella, sensible? El que passa és que ella viu als núvols! No sé com pot ser tan idealista i tan romàntica! Sempre enamorada! L'amor! Ecs, quin fàstic. I això que vaig tenir molts pretendents, quan era més jove. Però jo sempre toco de potes a terra. Sóc molt realista i l'amor és per als idealistes.

Ui, i no vull dir res més... Prou! No vull explicar-te res més perquè després ja saps què diuen de mi. Però què hi puc fer, si puc escoltar i ho puc veure tot? Què hi puc fer, si m'expliquen les vides? Sort que sóc discreta i que no dic res. És que a mi no m'interessa què fan

les altres taules! Ja tinc prou feina amb la vida dels meus clients. No saps quines coses se senten i es veuen en aquesta cafeteria. Jo sí que podria escriure un llibre amb totes les històries! Però si no l'escric és perquè sóc prudent...

Ja està bé de parlar de mi. No sé res de tu. Qui ets? Com et dius? De què fas? Amb qui vius? Quants anys tens? No, no, si no m'ho vols dir... tant me fa, però... Oi que no ets d'aquí? No en fas la cara. Segur que deus tenir un xicot o una xicota. M'equivoco? Ja m'ho pots dir, eh? Ja saps que sóc molt discreta.

Al cor del Raval de Barcelona hi ha l'Olívia Cafè. Una cafeteria més aviat petita, lluminosa, agradable i acollidora... on fan un bon cafè. També s'hi poden menjar entrepans i pastissos originals i molt bons. Això no és la propaganda d'una cafeteria, encara que ho pot semblar; és la descripció d'un local aparentment normal, però que no ho és tant. Per què? Perquè a l'Olívia hi ha un secret que molt poca gent sap. L'Olívia té sis taules, ni una més ni una menys, de fusta de pi finlandès. Són taules amb molta experiència i tenen una personalitat poc freqüent per ser taules. Cada nit, quan es queden soles, quan a la cafeteria no hi ha ningú, comencen a parlar i no callen fins a l'endemà. Llavors s'expliquen històries, històries, històries.

Nota: Pel que fa als llocs i a les persones que apareixen en aquesta narració, «Qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència».

A 1 (nivell inicial)

A 2 (nivell bàsic)

B 1 (nivell intermedi)

